

har fremstillet Forholdet, som om det foreliggende Lovforslag i det Hele taget vilde fremme Ligheden i alle Forhold, og man har sagt, at det var en ophøiet Tanke, som gjorde sig gjældende i de mange Examinere, gennem hvilke enhver Mand, af hvilken Stand han er, skal kunne gaae over fra at være Menig til at blive Underofficer og derfra til Officer. Jeg derimod opfatter ogsaa dette meget mere som et Ulighedsstempel, som paatrækkes Lovforslaget, idet jeg troer, at der i de forskjellige Folkeclassers Livsstilling altid er en forskjellig Væthed med Hensyn til at kunne underkaste sig Examinere. Jeg troer, at der, naar Ligheden skulde have været opretholdt, ogsaa burde have været Mulighed for at gaae over fra Menig til Underofficer og derfra til Officer, uden at underkaste sig nogen Examen, naar Vedkommende blot havde vist særdeles praktisk Dygtighed. Man er jo nu kommen saa vidt, at man frygter for, at Landets Sønner ikke skulle være i gode Hænder, naar ikke Enhver, der skal commandere dem, har taget en af de i Lovforslaget befalede Examinere. — Man har dernæst i Lovforslaget indført en Paragraph, som aldeles ikke vedrører det, men som man dog har anført som et af dets Fortrin — det er altsaa paa en Maade blevet pyntet med laante Fjer —, og det er Bestemmelsen om, at Vytning og Stilling ikke skal tillades. Dersom det var Tilfældet, at det til enhver Tid var muligt for Staten at holde alt Mandskab under Vaaben, da vilde jeg finde det i sin Orden, at Vytning og Stilling ikke kunde finde Sted — den vilde jo saa desuden være en Umulighed —, men vi ville visnok snart faae at see, at der vil blive anvendt saa Meget til Hæren, som den nu bliver indrettet, at det vil være umuligt at have en stor Mængde vaabendygtige Mænd inde i lang Tid og til enhver Tid, og naar det viser sig at blive Tilfældet, saa er det, jeg siger, at det er en Ulighed og et Vaand paa den personlige Frihed og til ingen Nytte at forbyde lige stillede og ligeoverfor Hærens Krav lige dygtige Folk indbyrdes at kunne blytte

Stilling og Vilkaar, som det tidligere har været tilladt. Den høitærede Minister sagde, at man ved at forbyde Stilling og Vytning bragte Elementer ind i Hæren, som vare til Gavn for den, og at man tillige derved fjernede Elementer af den, som have været skadelige. Jeg gjentager ligeoverfor denne Ytring, hvad jeg engang tidligere har sagt, at det er en bekjendt Sag, at der blandt dem, der have benyttet sig af Tillabellen til at lade sig stille, har været nogle af vor Hærs dygtigste Underofficerer, og at overhovedet den store Fleerthed af dem, der have ladet sig stille, have været Underofficerer og Gardister, og det er min Mening, at det paa ingen Maade kan siges, at dette er Elementer, som have været skadelige for Hæren. Naar Krigsbestyrelsen undertiden har overtraadt Loven — og det er idetmindste høist tvivlsomt, om den har fulgt Loven i dens strenge Bestemmelser — og derved har staffet uheldige Elementer ind i Hæren, eller naar Hærbestyrelsen ikke har benyttet sig af de Midler, den havde til at fjerne de slette Kræfter, som kom ind paa denne Maade, da ligger dette jo ikke i Systemet, men i dets slette Anvendelse, og jeg siger derfor paany, at det ikke er bevist, at Stilling og Vytning ikke kunne opretholdes uden Skade for Hæren. Jeg seer i Forbudet herimod en skadelig Bestemmelse, og det er derfor ogsaa en af de Grunde, hvorfor jeg stemmer mod Lovforslaget. — Der er dernæst et andet Punkt, som jeg med et Par Ord maa berøre, nemlig de Udgifter for Landet, som Lovforslaget vil medføre. Dette Punkt har imidlertid været vidtløftigt omtalt tidligere, og jeg skal derfor kun knytte mine Bemærkninger derom til et Udsagn, som vi idag hørte af den høitærede Minister. Han sagde idag, at de Byrder, der ved Lovforslaget ville paalægges Landet, ikke ville være større, end de ere i vort nærmeste Naboland; jeg antager, at han meente vort sydlige Naboland. Men nu vil jeg spørge, om det, fordi man paa to Steder udgiver en lige stor Sum pr. Individ, derfor er sagt, at Ud-